

Arrest

nr. 130 700 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 10 februari 2014 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk bevonden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.09.2011 en 20.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van de verwijdering onderzocht worden.”

1.2. Diezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, omwille van de volgende redenen:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij formuleert deze exceptie als volgt:

“2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan samenhang

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet als het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar

4/13

inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter eerst vermeld heeft in het verzoekschrift en bovendien nagenoeg geen middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

Verder betoogt zij ook dat geen middelen werden aangevoerd tegen dit bevel.

2.2. Verzoeker, met deze exceptie geconfronteerd ter zitting, betoogt dat het bevel volgt op en uit het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om het bevel om het grondgebied pas af te leveren nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie, niettegenstaande het indienen van een dergelijke aanvraag in beginsel geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de indiener. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de Raad van oordeel dat er tussen beide bestreden beslissingen afdoende samenhang bestaat opdat zij in eenzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Aangezien met het onderhavige beroep ook de eerste bestreden beslissing aangaande de regularisatieaanvraag om medische redenen aan het wettigheidsstoezicht van de Raad wordt onderworpen, wordt de exceptie verworpen.

Voorts voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zodat niet kan worden betwist dat hij wel degelijk middelen aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. De excepties van onontvankelijkheid kunnen niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij verwijt de verwerende partij ook een manifeste inschattingsfout.

Verzoeker citeert het advies van de arts-adviseur en stelt vervolgens:

“Er bestaat volgens de arts-adviseur dan ook geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij afwezigheid van medische zorgen in het thuisland.

Een ziekte in de zin van de eerste paragraaf van artikel 9ter is een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Een aandoening dient niet louter direct levensbedreigend te zijn om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 uit te maken.

Naast een ziekte die een reëel risico voor iemands leven inhoudt, wordt dus ook aanvaard een ziekte die een reëel risico voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is.

Met betrekking tot het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een gebrek aan adequate behandeling stelt de adviseur-arts dat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om verzoekster van de toepassing van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vreemdelingenwet uit te sluiten.

De arts-adviseur houdt de diagnose op “de beschreven PTSD en depressie” terwijl de medische attesten melding maken van een depressieve stoornis, recidiverend, ernstig met soms aan het psychotisch grenzende kenmerken, en posttraumatische stress-stoornis, chronisch, zeer ernstig, en psychosociale en omgevingsproblemen.

De arts-adviseur stelt dat ook zonder behandeling de aandoening zijn beloop zal kennen en spontaan zal evolueren in de gunstige zin.

De behandelende specialist attesteerde daarentegen dat de behandeling bestaat uit een driedelig medicamenteuze behandeling, er is een spoedopname geweest, en de inschattingsduur van de behandeling wordt voor de depressie op minstens 2 jaar geschat en voor de PTSD langdurig. De mogelijke gevolgen van stopzetting zouden zelfmoord en automutilatie risico verhoging zijn, en mogelijks psychose. Bij specifieke noden medische opvolging wordt er gesteld dat psychiatrische opvolging en psychotherapeutische gesprekken noodzakelijk zijn, evenals mantelzorg in de vorm van sociale steun/opvang.

Volgens de arts-adviseur is het risico op suicide van louter speculatieve aard terwijl uit de medische attesten van de behandelende specialist blijkt dat het risico op suicide, én zelfverminking, blijkt uit verscheidene voorvallen, observaties en een hospitalisatie.

Het is duidelijk dat verwerende partij naliet een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar haar medische toestand, de ontwikkeling hiervan in de toekomst en de invloed hierop van een eventuele

terugkeer naar het land van herkomst. Verwerende partij heeft louter teruggegrepen naar het sjabloon dat ze automatisch hanteert vanaf het moment dat de aandoening die de reden is voor de medische regularisatie PTSD-gerelateerd is.

Nochtans is verwerende partij hiertoe verplicht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht een grondig en zorgvuldig onderzoek te voeren naar alle aangevoerde relevante elementen.

[...]

Wat betreft de verschillende aandoeningen van verzoeker, maakt de bestreden beslissing op verschillende vlakken gewag van algemene, ondoordachte standpunten. Het medisch advies van de arts-adviseur is uiterst summier en komt stereotiep over. Dergelijke uitspraken zijn beledigend voor elke patiënt die aan dergelijke aandoeningen lijdt, maar zijn bovenal niet onderbouwd en fout. Ze geven blijk van algemene veronderstellingen zonder dat deze aan verzoekers situatie werden getoetst.

[...]

Het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing is in flagrante tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM, met het gezond verstand, met wat algemeen gekend is over PTSD en met wat verzoekers behandelende arts, een specialist, verscheidene malen heeft geattesteerd.

[...]

De arts-adviseur maakt daarenboven een manifeste inschattingsfout. De bestreden beslissing is niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering. Niet alleen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de arts-adviseur heeft ook nagelaten na te gaan of medicamenteuze behandeling, psychotherapie, psychiatrische consultaties en mantelzorg effectief bestaan en toegankelijk en betaalbaar zijn in Iran. Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken.

[...]

We kunnen dus besluiten dat verwerende partij het naliet om te controleren of de aangehaalde medische elementen een reëel risico inhouden voor verzoeksters leven of fysieke integriteit en op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

[...]."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota:

"In antwoord op de grieven van verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen kennelijk niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Inderdaad wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de arts-adviseur, beslist dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, waarna nopens alle door de verzoekende partij voorgehouden medische aandoeningen op zorgvuldige wijze werd verduidelijkt om welke reden de arts-adviseur van oordeel is dat deze geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling zelfs indien er geen behandeling in het herkomstland beschikbaar is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Iran, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. De arts-adviseur motiveerde m.b.t. de door verzoekende partij ingeroepen aandoeningen dat:

- verzoekende partij lijdt aan een depressie en PTSD,
- dat deze aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit,
- dat dergelijke aandoeningen spontaan hun beloop kennen na enkele maanden, ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf,
- dat de behandeling van de aandoening door psychofarmaca symptomatisch is en dus niet essentieel,
- dat het zelfmoordrisico strikt hypothetisch is,
- dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, ook niet wanneer er geen behandeling beschikbaar of toegankelijk zou zijn in het land van herkomst.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst diende in voorliggen geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Zie ook:

“Gelet op voormeld advies kan eerste verzoeker geenszins worden gevolgd, waar hij stelt dat hierin enkel een advies wordt verstrekt waarbij enkel een levensbedreigende ziekte in aanmerking wordt genomen, alsook enkel inzake de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven en dit zonder na te gaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of voor een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. In dit advies wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit en dat zelfs indien de behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling.” (R.v.V. nr. 114.097 dd. 21.11.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat zijn aandoening wel ernstig is, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van verzoeker. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.” (R.v.V. nr. 96.101 dd. 30.01.2013)

Gelet op de specifieke opdracht van de arts-adviseur volstaat het loutere feit dat de arts-adviseur tot andere bevindingen zou zijn gekomen dan de behandelende artsen van de verzoekende partij, op zich om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder benadrukt dat het niet de taak is van de arts-adviseur om na te gaan of een eventuele behandeling dewelke in België wordt verstrekt in het herkomstland kan worden voortgezet, doch wel om vanuit de specifieke controletaak na te gaan of het aangehaalde medische probleem als een ernstige pathologie kan worden beschouwd, dewelke een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling, wanneer er in het land van herkomst geen behandeling beschikbaar is.

“Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Slovakije niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er voor bepaalde burgers minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden.” (R.v.V. nr. 101.952 van 29 april 2013)

Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur vanuit diens specifieke wettelijke opdracht evenmin gehouden is te motiveren waarom hij zou afwijken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12.07.2013)

Verweerder laat gelden dat het onmiskenbaar de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen werd door de arts-adviseur voor wat betreft de depressie wel degelijk nagegaan of er enige kans is op verbetering. Inderdaad werd uitdrukkelijk vastgesteld dat een dergelijke aandoening een positief verloop kent in de tijd, waarbij de objectieve elementen in het dossier van de verzoekende partij bovendien congruent zijn met dit te verwachten gunstige verloop.

Verzoekende partij verwijst nog naar een arrest Karim t. Zweden van 4 juli 2006 en stelt dat: “het Hof heeft vastgesteld dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico, er dient nagegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is.”

Terwijl door de verzoekende partij niet ernstig kan worden betwist dat de arts-adviseur wel degelijk is nagegaan of het voorgehouden zelfmoordrisico reëel en concreet is, doch dat diende te worden besloten dat dit risico strikt hypothetisch is.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat uit de door daar voorgelegde stukken het tegenovergestelde zou blijken.

In het meest recente medisch attest van psychiater D dd. 3 januari 2012, schrijft de behandelende arts zelf: “Momenteel zijn (door de medicatie en de begeleiding bij Dokters van de Wereld?) de suïcidedgedachten wat op de achtergrond.”

Op het medisch attest van psychiater D dd. 8 maart 2011 staat exact hetzelfde vermeld.

Aangezien de enige spoedopname waarin sprake was van suïcidedreiging en dreiging tot automutilatie dateert van 4 tot 30 juni 2010 is het niet kennelijk onredelijk het risico op suïcide op het moment van de beslissing, 4 jaar later, als louter speculatief te beschouwen aangezien er inmiddels geen pogingen tot zelfmoord of automutilaties gebeurd zijn.

Dat een stopzetting van de behandeling tot een verhoging van het risico op zelfmoord en automutilatie zou leiden is louter een hypothese, zoals de arts-adviseur ook vaststelt. De behandelend psychiater is hier zelf ten andere niet duidelijk over, getuige het gebruik van een vraagteken in bovenstaande zin.

Verzoekende partij beperkt haar voornamelijk theoretische betoog tot de stelling dat de arts-adviseur diende na te gaan wat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst waren. Terwijl de arts-adviseur net motiveerde dat uit de beschikbare gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verzoekende partij gaat niet in op deze argumentatie, maar herhaalt gewoon dat er geen onderzoek is gebeurd naar de behandeling in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter Vreemdelingenwet volgt dat de afwezigheid van een adequate behandeling aanleiding moet geven tot het bedoelde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenwel niet elke ziekte die niet behandeld wordt, stelt een individu bloot aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (zie R.v.V. nr. 115 921 van 18 december 2013).

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk tot zijn advies is gekomen. Terwijl de arts-adviseur als enige bevoegd is inzake de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen niet voldoende ernstig zijn, en niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Gezien de uitvoerige motieven van het advies van de arts-adviseur en van de bestreden beslissing waarbij de verschillende ‘hypotheses’ van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet besproken worden en wordt vastgesteld dat de vereiste graad van ernst niet wordt behaald, kan verzoekende partij niet dienstig een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de wet of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel voorhouden. Geenszins diende de arts-adviseur een onderzoek te doen naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing en het advies waarop deze beslissing gesteund is, maakt niet dat deze beslissing en het advies kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoekende partij, die niet eens ingaat op de concrete motieven ervan doch zich beperkt tot een theoretisch betoog, toont zulks niet aan.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna “misdadig” vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013, ...)

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en onder meer stelt dat de arts-adviseur een manifeste inschattingsfout maakt. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Zo is dat overigens ook door de verwerende partij begrepen, nu zij in haar nota ingaat op de schending van deze materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)."

3.5. Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Daargelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 6 februari 2014 en anderzijds de verwerende partij daaraan nog een eigen motivering toevoegt, blijkt dat verzoeker zijn grieven in hoofdzaak richt tegen het voormelde advies.

Wanneer de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de onontvankelijkheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is verzoeker immers toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.6. In casu steunt de eerste bestreden beslissing, zoals reeds gezegd, op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Het advies van de arts-adviseur, waarnaar deze beslissing verwijst, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.09.2011 en 20.02.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 03.01.2012 en 09.03.2011 en de medische stukken d.d. 09.03.2011, 10.06.2011 en 21.10.2011 blijkt dat de beschreven PTSD en depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

3.7. Gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, dient te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de arts-adviseur en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de voormelde bepaling volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Eenzijds wordt in het advies van de arts-adviseur geoordeeld dat de in de voorgelegde medische stukken beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. Dit onderdeel slaat op de eerste toepassingsgeval zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt aangaande de PTSD en depressie waaraan verzoeker lijdt, geoordeeld dat geen behandeling nodig is aangezien zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf de aandoening binnen enkele maanden spontaan evolueert in gunstige zin. Daarbij wordt verder gesteld dat de behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de behandelende specialist daarentegen attesteerde dat de behandeling bestaat uit een driedelig medicamenteuze behandeling, er is een spoedopname geweest, en de inschattingduur van de behandeling wordt voor de depressie op minstens 2 jaar geschat en voor de PTSD langdurig. De mogelijke gevolgen van stopzetting zouden zelfmoord en automutilatierisico-verhoging zijn, en mogelijks psychose. Bij specifieke noden medische opvolging wordt er gesteld dat psychiatrische opvolging en psychotherapeutische gesprekken noodzakelijk zijn, evenals mantelzorg in de vorm van sociale steun/opvang en verzoeker stelt dat de arts-adviseur een manifeste inschattingsfout maakt.

3.8. De Raad stelt vast dat het advies betrekking heeft op de standaard medische getuigschriften d.d. 03.01.2012 en 09.03.2011 en de medische stukken d.d. 09.03.2011, 10.06.2011 en 21.10.2011, die door verzoeker werden voorgelegd.

Het standaard medisch getuigschrift van 3 januari 2011 bevindt zich niet in het administratief dossier. De Raad kan zich derhalve niet uitspreken over de inhoud ervan in het licht van het advies van de arts-adviseur. Het medisch getuigschrift van 9 maart 2011, opgesteld door de behandelende psychiater, bevat volgende vermeldingen: “depressieve stoornis, recidiverend, ernstig zonder psychotische kenmerken, Posttraumatische stress-stoornis”, medicamenteuze behandeling met Sertraline, Seroquel en Pantazol, psychiatrische follow-up en ondersteunende gesprekken, spoedopname PAAZ van CZ Stuivenberg, en onder voorziene duur van de behandeling: “langdurig: minstens 2 jaar – momenteel geen verbetering; PTSD: langdurig, momenteel nog geen stabilisatie”. Bij de vraag naar de gevolgen van een stopzetting van de behandeling wordt vermeld: “patiënt vertoont met perioden suïcideneiging, maar ook neiging tot automutilatie. Bij onderbreking van de behandeling zullen deze toenemen”.

Hoewel de arts-adviseur in zijn advies van 6 februari 2014 wel verwijst naar, onder meer, dit laatstgenoemde standaard medisch getuigschrift en hij het dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat hij van oordeel is dat de PTSD en depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen en binnen enkele maanden spontaan evolueren in gunstige zin. Het hiervoor samengevatte medisch getuigschrift biedt echter geen enkele grondslag voor de stelling dat de PTSD en depressie, waaraan verzoeker lijdt zonder behandeling spontaan zullen evolueren in gunstige zin, integendeel.

In het medisch advies van 6 februari 2014 wordt, naast de verwijzing naar de door verzoeker voorgelegde medische stukken, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en de PTSD en depressie hun beloop kennen binnen enkele maanden en zonder behandeling spontaan zullen evolueren in positieve zin. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer-specialist, ondersteunen. Aangezien het medische getuigschrift van 3 januari 2012 ontbreekt in het administratief dossier, is de Raad niet in de mogelijkheid om na te gaan of dit eventueel grond zou vormen voor het door de arts-adviseur ingenomen standpunt.

De arts-adviseur kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt terecht op dat de ambtenaar-geneesheer een specifieke controletaak heeft die losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling. Niettemin, hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, als niet essentieel en louter symptomatisch wordt beoordeeld en de PTSD en depressie spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueren in gunstige zin. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

3.9. Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld. De argumenten van de verwerende partij in de nota doen daaraan geen afbreuk.

3.10. De bijkomende motivering die de gemachtigde in de bestreden beslissing voorziet omtrent de vraag of de aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM en internationale rechtspraak waarnaar hij verwijst, kan de vastgestelde onwettigheid niet opheffen. Er kan immers niet worden betoogd dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633). De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633). De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde kan absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Het vormt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633).

3.11. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.12. Verzoeker voert aan dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM; zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling en opvolging door specialisten zal zijn gezondheid er zwaar op achteruitgaan en dit zou een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zo stelt hij.

Gelet op deze argumentatie, op de redenen die hebben geleid tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, en gelet op hetgeen onder punt 2.3. werd gesteld, moet het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten evenzeer worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder

voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 10 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS